

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. Благоевград, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на девети февруари през
две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Аршинков

Членове: Атанас Маскръчки
Диана Узунова

при участието на секретаря Мариела Палова
като разгледа докладваното от Красимир Аршинков Въззивно наказателно
дело от частен характер № 20211200600757 по описа за 2021 година

С присъда № 8281/06.07.2021 год., постановена по н.ч.х.д. № 227/2019
год. на Районен съд – Гоце Делчев, подсъдимият Р. К. АТ. е признат за
невиновен в това, че на 29.08.2018 год., около 13.00 часа, в с. М, обл.
Благоевградска, е причинил на ЗДР. Д. М. лека телесна повреда, изразяваща
се в болка и страдание и разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и
чл.129 от НК, поради което и оправдан по повдигнатото му обвинение за
извършено престъпление по чл.130, ал.1 от НК.

Със същата присъда е отхвърлен предявения от частния тъжител З.М.
граждански иск за неимуществени вреди от престъплението срещу
подсъдимия А. като неоснователен. Отделно от това З.М. е осъден да заплати
на Р.А. сумите от 20 лв. и 200 лв., представляващи съдебни разноси, както и
150 лв. държавна такса върху предявения граждански иск и пет лв. за
издаването на изпълнителен лист.

В законния срок срещу посочената присъда е депозирана въззивна
жалба, с която се оспорва законосъобразността и обосноваването и. Навеждат
се аргументи за отсъствието на какъвто и да било анализ на събраните
доказателства, както и отказ за събирането на относими такива, с които би се

установила обективната истина по казуса. Изцяло са игнорирани свидетелските показания, установяващи наличието на конфликт между подсъдим и частен тъжител, както и подкрепящото го медицинско свидетелство, в което са описани установените наранявания по пострадалия. Не е коментирано и заключението по изпълнената съдебно-медицинска експертиза, заключението по която потвърждава заявеното от М. за начина, по който са му нанесени уврежданията от А..

Пред въззивната инстанция повереникът на М. поддържа жалбата по изложените в нея съображения и пледира за цялостна отмяна на атакуваната присъда, включително и поради липса на мотиви към същата, отговарящи на приетите стандарти. При условията на алтернативност се предлага връщане на делото за нова разглеждане на първостепенния съд от друг състав.

Защитникът на подсъдимия А. оспорва жалбата като счита, че поради пасивност от страна на частния тъжител делото не е попълнено с относимите към казуса доказателства. А на база събраните доказателства ГДРС е направил правилен извод за недоказаност на обвинението, поради което е оправдал подсъдимия с произтичащите от това последици за гражданския иск и сторените разноси по делото.

Въззивният съд, след цялостна проверка на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл.314 от НПК, намира, че при разглеждане на делото са допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, налагащи отмяна на постановената присъда и връщане на същото на първостепенния съд за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Безспорно е, че всеки съдебен акт следва да бъде мотивиран, което изискване е от категорията на абсолютно необходимите и всяко отклонение в тази връзка е безусловно основание за неговата отмяна. Това гласи и чл.34 от НПК, в който изрично е посочено, че всеки акт на съда съдържа "... мотиви". Отделно от това, в разпоредбата на чл.305, ал.3 от с.з., законодателят е разяснил минимално необходимото съдържание на мотивите към присъдата, които задължително включват "... установените обстоятелства, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение". Добавено е и че "при противоречия на доказателствените материали се излагат съображения защо едни от тях се приемат, а други се отхвърлят". Извън изброеното и константната съдебна практика е в насока,

че решаващият съд дължи отговор на същностните възражения на страните относно авторството на деянието, степента на участие на подсъдимия в него, установяването на предмета на престъплението и начина по който е индивидуализиран, вината на извършителя и др., без които не може да се разбере защо деецът е осъден, респ. оправдан, за конкретното престъпление. Посоченото е особено актуално, когато са налице противоречиви показания на свидетелите очевидци за това, какво точно се е случило на инкриминираните дата и място. В конкретният казус първата съдебна инстанция е предложила на страните по делото „доказателствен анализ“ от няколко изречения, от които въобще не става ясно защо се кредитират показанията на дъщерята на подсъдимия и неговите собствени обяснения, а се отхвърлят твърденията на пострадалия частен тъжител и посочения от него свидетел. Напълно необосновано е единственото изречение в мотивите към проверявания съдебен акт, че медицинското свидетелство с описаните в него наранявания на З.М., не намира подкрепа в заявеното от свидетелите С, Ми Г М.. Внимателният прочит на техните показания разкрива съвсем различна картина на инцидента и при съпоставка с медицинското свидетелство и заключението по СМЕ може да се стигне до различни изводи за случилото се, в сравнение с приетата от ГДРС фактическа обстановка. А това, че въобще не е споменато заключението по СМЕ, с което не само се установяват нараняванията по пострадалия, но и механизма на тяхното причиняване /а оттам могат да се правят изводи за достоверността на заявленията на различните групи свидетели/, отново илюстрира грубото погазване на правилата, които съдът е длъжен да следва в процеса на правораздаване. Особено съществено нарушение на процесуалните правила, които съдът е длъжен да съблюдава при събиране на относимите доказателства, представлява постановеното от него определение с №6964 в закрито съдебно заседание на 10.03.2021 год., с което е отказал да приеме като веществени доказателствата представените от частния тъжител два бр. дискове със видеозапис на случилото се между него и подсъдимия. Аргументът на ГДРС, че са различни способите за събиране на доказателства при дела от общ и частен характер е абсолютно неверен. Способите за доказване в наказателния процес са изрично и лимитативно изброени в чл.136 от НПК и се отнасят за всички наказателни производства, без значение дали се касае за престъпления от общ или частен характер, с изключение на специалните разузнавателни

средства, приложими по силата на чл.172, ал.2 от НПК само при разследването на посочените тежки умишлени престъпления. Приобщаването на веществени доказателства като носителите на видеозаписи е допустимо и за двата вида наказателно производство съгласно чл.125, ал.1 и ал.3 от НПК. Видеозаписите се използват в наказателния процес за установяване на обективната истина чрез приобщаването на видеоносителите като веществени доказателства, чието съдържание се проверява чрез съответна техническа експертиза. Само последната може да посочи какво е съдържанието на видеозаписа и наличието на евентуални манипулации върху него, от което съдът да направи съответните изводи. В случая първата съдебна инстанция е отхвърлила едно не само допустимо искане, но и на практика изключила възможността да установи с правни средства какво в действителност се е случило между М. и А.. Последното, напластено към посочените по-горе нарушения относно необходимото съдържание на мотивите към присъдата, съществено е засегнало правата на частния тъжител и опорочило до степен на негодност проверявания съдебен акт. Липсата на мотиви, включително и в случаите, когато се касае за съществена част от предмета на доказване в наказателния процес, винаги представлява безусловно основание за отмяна на атакуваната присъда.

По изложените съображения и на основание чл.334, т.1 във вр. с чл.335, ал.2 и чл.348, ал.3, т.1 и т.2 от НПК Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 8281/06.07.2021 год., постановена по н.ч.х.д. № 227/2019 год. на Районен съд – Гоце Делчев и **връща** делото на същия съд за нова разглеждане от друг съдебен състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

